

Algemene Raad-Verzoek ontheffing VPO

BESLISSING

van de Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten inzake het bezwaar ingediend door

mr. X

tegen de beslissing van:

de Algemene Raad van 18 april 2008 waarbij afwijzend op het ontheffingsverzoek van mr. X is beslist.

Verloop van de procedure

1. Bij brief van 30 december 2007 heeft mr. X (hierna: appellant), advocaat en procureur te Y, de Algemene Raad verzocht hem ontheffing te verlenen van de verplichting voor het jaar 2007 opleidingspunten te behalen.
2. Bij (fax)brief van 18 april 2008 is het verzoek om ontheffing door de Algemene Raad afgewezen.
3. Bij brief van 30 mei 2008 heeft appellant bezwaar gemaakt tegen de afwijzing van zijn verzoek om ontheffing. Nadere motivering van het bezwaar is bij (fax)brief van 10 juli 2008 op 11 juli 2008 per post ontvangen.
4. Op 10 juli 2008 heeft appellant telefonisch te kennen gegeven gehoord te willen worden. De hoorzitting vond op 1 september 2008 plaats.

Standpunt van appellant

5. Met zijn bezwaarschrift van 30 mei 2008, aangevuld met een brief van 10 juli 2008 voert appellant het volgende aan:
 - a. ex artikel 7:15, tweede lid is de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gehouden appellant zijn in verband met deze bezwaarschriftprocedure gemaakte kosten te vergoeden;
 - b. de Algemene Raad, gelet op het bepaalde in artikel 10:3, tweede lid aanhef, onder a en b, Awb, is niet bevoegd tot het mandateren van zijn beslissingen op verzoeken ex artikel 5, eerste lid Verordening op de Permanente Opleiding 2000(VPO);
 - c. namens de Algemene Raad is ten onrechte een beslissing op het verzoek tot ontheffing van het bepaalde in artikel 3 VPO gegeven, daar appellant niet in het bezit is van de

stageverklaring en derhalve de VPO niet op hem van toepassing is.

Standpunt van de Algemene Raad

6. Ingevolge het Mandaatbesluit 2007 is de Algemene Raad bevoegd tot mandatering van zijn beslissingen op ontheffingsverzoeken ex artikel 5, eerste lid VPO. Ingevolge het bepaalde in artikel 2 VPO is appellant gehouden tot naleving van het bepaalde in de VPO. Derhalve is de beslissing ex artikel 5, eerste lid VPO rechtmatig genomen en baat een beroep op het bepaalde in artikel 7:15, tweede lid Awb appellant niet.

Beoordeling van het bezwaar

Ontvankelijkheid

7. Het bezwaarschrift van 30 mei 2008 is zowel per fax als per post ontvangen evenals de nadere schriftelijke motivering van het bezwaar van 10 juli 2008. Het bezwaar is ontvankelijk nu het conform de artikelen 6:7, 6:8, eerste lid, 3:41 en 6:9 Awb is ingediend binnen zes weken na de verzending van het bestreden besluit van 18 april 2008.

Ten gronde

8. Ingevolge artikel 3 VPO is een advocaat verplicht elk jaar ten minste 16 opleidingspunten te behalen. Van die verplichting kan de Algemene Raad op grond van artikel 5, eerste lid, VPO ontheffing verlenen.

9. Appellant stelt dat de Algemene Raad onrechtmatig zijn beslissingsbevoegdheid ex artikel 5, eerste lid VPO heeft gemandateerd. Het mandaat zou in strijd zijn met het bepaalde in artikel 10:3, eerste lid, althans tweede lid aanhef, onder a en b Awb, omdat een dergelijk besluit is te vatten onder het begrip “een bevoegdheid tot het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften”. Voorts voert appellant aan dat een besluit op een ontheffingsverzoek als voornoemd ex artikel 42, eerste lid juncto artikel 43, eerste lid Advocatenwet door een meerderheid van de Algemene Raad dient te worden genomen dan wel dat de aard van de voorgeschreven procedure zich verzet tegen mandaatverlening.

10. De Algemene Raad onderschrijft de vermeende nietigheid van het in mandaat genomen beslissing niet en voert daartoe het volgende aan. Het Mandaatbesluit 2007 is met inachtneming van afdeling 10.1.1 Awb door de Algemene Raad vastgesteld. Hoofregel is dat een bestuursorgaan mandaat kan verlenen. Volgens de toelichting op deze in artikel 10:3, eerste lid Awb neergelegde hoofregel is een speciale wettelijke grondslag niet nodig. In een mandaatbesluit kan derhalve worden neergelegd dat een functionaris bevoegd is namens de Algemene Raad te beslissen. Tevens kan de beleidsregelbevoegdheid worden gemandateerd, zulks met inachtneming van artikel 10:3 Awb.

11. Naar het oordeel van de Algemene Raad doen zich de omstandigheden waarop appellant zich onder verwijzing naar de toelichting op artikel 10:3 Awb beroept, in het

onderhavige geval niet voor.

De VPO is een algemeen verbindend voorschrift. Deze verordening is door het College van Afgevaardigden vastgesteld. Aan de stemming ter vaststelling van deze verordening heeft ingevolge het bepaalde in artikel 42, derde lid Advocaten meer dan de helft van het aantal afgevaardigden of plaatsvervangers, dat zitting heeft, deelgenomen. Hiermede is voldaan aan het bepaalde in artikel 43, eerste lid Advocatenwet.

Volgens de hoofdregel van afdeling 10.1.1 Awb is de Algemene Raad bevoegd de (individuele) beslissingen op ontheffingsverzoeken als bedoeld in artikel 5, eerste lid VPO te mandateren. Er is geen wettelijk voorschrift dat de Algemene Raad belet deze bevoegdheid te mandateren.

Gelezen de toelichting op artikel 10:3 Awb waar appellant in zijn brief van 10 juli 2008 naar verwijst, komt de Algemene Raad tot de conclusie dat ook de aard van de bevoegdheid - het verlenen van ontheffing van het algemeen verbindend voorschrift dat voorschrijft dat een advocaat per kalenderjaar 16 opleidingspunten dient te behalen, indien deze verplichting zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard - zich niet verzet tegen mandaatverlening.

Het is om die reden dat de Algemene Raad op 3 september 2007 met algemene stemmen tot vaststelling van het Mandaatbesluit 2007 heeft kunnen komen en daarmee heeft voldaan aan het bepaalde in de artikelen 42, eerste lid en 43, eerste lid Advocatenwet.

12. Gelet op bovenstaande overwegingen concludeert de Algemene Raad dat op de ter zitting door appellant gestelde vraag of er sprake is van een door de Algemene Raad onbevoegd genomen beslissing ontkennend dient te worden geantwoord.

13. Ter zitting doet appellant een beroep op de onverbindendheid van het bepaalde in artikel 2 VPO, daar ingevolge het bepaalde in artikel 29, tweede en derde lid Advocatenwet verordeningen geen bepalingen mogen inhouden omtrent punten, waarin door of krachtens de wet is voorzien, noch treden in aangelegenheden die zich tengevolge van het uiteenlopen der omstandigheden in de arrondissementen niet lenen voor algemene voorzieningen. Dergelijke bepalingen houden van rechtswege op te gelden.

14. De Algemene Raad deelt de mening van appellant dat er sprake zou zijn van de onverbindendheid van artikel 2 VPO niet. De Algemene Raad stelt voorop dat er geen hiërarchie bestaat tussen de onderscheiden verordeningen.

De strekking van artikel 2 VPO is dat met deze bepaling wordt voorkomen dat advocaat-stagiaires die om hen moverende redenen geen verzoek doen tot uitreiking van de stageverklaring toch als advocaat werkzaam kunnen blijven en in tegenstelling tot diegenen die wel in het bezit zijn van een dergelijke verklaring niet aan de verplichtingen van de VPO behoeven te voldoen en toch de titel van advocaat voeren.

Het is om die reden dat op de door appellant ter zitting gestelde vraag of de VPO ook op appellant van toepassing is, bevestigend wordt geantwoord door de Algemene Raad.

Gelet op de beëdigingsdatum van appellant - 21 maart 2003 - betekent het voorgaande dat

appellant met ingang van 22 juni 2006 dient te voldoen aan het bepaalde in artikel 3 VPO en dat zowel het verzoek van appellant van 30 mei 2008 als de daarop namens de Algemene Raad genomen beslissing van 18 april 2008 rechtsgeldig is.

De Algemene Raad heeft dan ook geen reden om - zijn beslissing heroverwegende- op grond van de door appellant in zijn (aanvullend) bezwaarschrift aangevoerde gronden zijn beslissing te herroepen.

Immers, zodra appellant met succes een verzoek zou doen tot intrekking van de schorsing voor onbepaalde tijd zou hij in de hiervoor geschetste situatie terecht komen.

15. Nu de Algemene Raad van oordeel is dat de VPO van toepassing is op appellant rijst de vraag in hoeverre de weigering een ontheffing te verlenen van de verplichting tot het behalen van 16 opleidingspunten leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Appellant voert in zijn bezwaarschrift aan dat hij door middel van wetenschappelijk onderzoek op verschillende door hem opgevoerde rechtsgebieden zijn kennis op peil houdt. Zoals reeds in de primaire beslissing van de Algemene Raad is aangegeven, is artikel 5 VPO aan te merken als een hardheidsclausule. Het beleid dat de Algemene Raad ten deze voert, is neergelegd in noot 12 behorende bij artikel 5 VPO en gewijzigd bij besluit van de Algemene Raad van 5 februari 2007, gepubliceerd in het Advocatenblad van 30 maart 2007.

Op grond van dit beleid komt appellant niet in aanmerking voor een (naar rato) ontheffing. Dat appellant desalniettemin ontheffing heeft gekregen voor het behalen van vijf opleidingspunten mag bij heroverweging worden aangemerkt als een vergissing, die evenwel niet ten nadele zal strekken van appellant.

16. Ten slotte beroept appellant zich nog op het feit dat het hem financieel niet mogelijk is te voldoen aan de verplichtingen ingevolge de VPO.

De Algemene Raad wijst appellant erop dat opleidingspunten niet slechts kunnen worden behaald door het volgen van cursussen. Er zijn ook andere, financieel minder dan wel in het geheel niet belastende mogelijkheden, zoals het publiceren in wetenschappelijke tijdschriften danwel les te geven in binnen- of buitenland aan wel of niet door de Algemene Raad erkende opleidingsinstellingen. De Algemene Raad verwijst daartoe onder meer naar het Besluit aanmerken als opleiding.

17. Appellant verzoekt ex artikel 7:15, tweede lid Awb vergoeding van de door hem in verband met deze bezwaarschriftprocedure gemaakte kosten.

Om in aanmerking te komen voor vergoeding van kosten dient er onder andere sprake te zijn van professionele rechtshulpverlening. Daarvan is in casu geen sprake.

Onder verwijzing naar het gestelde in de voorgaande overwegingen en gelezen laatstgenoemde bepaling van de Awb wijst de Algemene Raad het verzoek van appellant voorts af, daar het bovenstaande de Algemene Raad geen aanleiding geeft zijn primaire beslissing te herroepen.

18. Met inachtneming van het bovenstaande is de Algemene Raad van oordeel dat terecht aan eiser geen algehele ontheffing is verleend op grond van artikel 5 VPO, nu onverkorte toepassing van artikel 3 VPO niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

BESLISSING

De Algemene Raad

- verklaart het bezwaar ontvankelijk;
- verklaart het bezwaar ongegrond;
- wijst het verzoek tot kostenvergoeding af.

Aldus gedaan te Den Haag op 4 september 2008 door mr. W.M.J. Bekkers in aanwezigheid van mevrouw mr. M.E. Veenboer, griffier.

W.M.J. Bekkers
algemeen deken

M.E. Veenboer
griffier

Deze beslissing is verzonden op 4 september 2008

Tegen dit besluit kunnen belanghebbenden binnen zes weken na de datum van verzending beroep instellen bij de Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, sector bestuursrecht.